

Živnostník v naší zemi

■ Petr Bajer předseda Strany soukromníků České republiky | podnikatel | Holice

Mám jeden takový sen. Večerní zpravodajství na jakémkoliv naší televizní stanici začíná: Pekař, obchodník nebo jakýkoli jiný živnostník dává brzy ráno před svůj krámked ceduli s nabídkou a následně se zobrazí jeho malý, ale upravený krámked. Je plný čerstvého zboží a majitel se usmívá. Toto pak doprovází komentář: „Toto je živnostník, základní stavební kámen normální demokratické společnosti. Ač jeho dítě leží s chřipkou, ač má problémy s dodavatelem, zdržuje ho narůstající administrativní a musí pracovat i o víkendech a svátcích, tak se prostě nevyhne tomu, držet svoji živnost v provozu. Nedostane totiž žádnou dotaci či daňovou úlevu, prakticky nikdo se ho

nezastane. Jeho devizou už prakticky není majetkový prospěch, ale svoboda, na kterou si za léta podnikání zvykl. Není pokorným nebo drzým vazalem vyřvávajícím si zvýšení svých příjmů pod heslem, že drzé čelo je lepší než popluční dvůr. Své povinnosti vůči státu si plní a nikoho z nás nic nestojí. Važme si těchto lidí!

Toto je však jen utopie. První zprávou zpravodajství je kromě celosvětových katastrof to, kdo si vykráčí víc peněz z veřejných prostředků a kdo si zařídil víc dotací ze stejného zdroje. Pro naši současnou vládu zůstává živnostník tím „Mládčovým parazitem“. Pro to má současná vládnoucí garnitura pro tyto lidi jen

zvýšení daní, zvýšení poplatků, další vlnu EET, růst administrativy, zvyšující se šikanu ze strany různých úřadů a žebračské důchody. A kdo by se také s živnostníky mazal. Pro sociální demokraty (kde dnes vládní křídlo rozhazovačného utopického socialismu) a pro KSČM jsou živnostníci třídním nepřitelem. Pro hnutí ANO jsou kromě toho, že jsou nepřijemnými konkurenty oligarchových firem, vlastně třídním nepřitelem také. A k čemu to povede? S další nastupující vlnou EET dojde k úbytku již nyní nedostatkových řemeslníků, zejména těch starších. Dojde i k úbytku praktických lékařů v penzijním věku, kteří, dle dostupných informací, své praxe zavřou.

Pokud něco tato vláda s velkou pompou navrhne v ekonomické oblasti, tak říkajíc pro živnostníky, tak v konečném důsledku shledáme, že nenabízí vůbec nic. Musí totiž stále myslet na své voliče a licitovat, kolik jim na další roky přidá. Nárůst platů ve státní sféře podle čísel, která nikdo nepochybně, se od roku 2012 do roku 2019 zvýšil ze 132,5 miliardy Kč na 226, 1 miliardy Kč. Tedy téměř o 94 miliard Kč. A další nárůsty nás jistě čekají. V absolutních počtech pak došlo ke zvýšení počtu státních zaměstnanců v tomto období o 50 tisíc.

A někdo to prostě zaplatit musí. Přes veškeré pochopení pro časovou vytíženost a při všech problémech, které živnostenský život přináší, apelují na Vás. Prosím přemýšlejte o těchto věcech a chodte k volbám. A nevolte své katy! Možná se blíží naše poslední šance na přežití.

Žebračské starobní důchody živnostníků – Musíme postupně prosadit zásadní zvýšení

■ Rudolf Baránek zakladatel Strany soukromníků České republiky | člen Rozšířeného předsednictva | politický tajemník strany

Z tiskové konference: Návrh řešení žebračských starobních důchodů OSVČ

Strana soukromníků České republiky v zájmu postupného nastolení spravedlivých důchodů a pod-

statného zjednodušení vybírání daní požaduje urychlenou přípravu základní důchodové a daňové reformy. Vzhledem k tomu, že současná parlamentní scéna započítá výše uvedeného ani nenaznačuje,

rozhodli jsme se ve spolupráci s panem Prof. Ing. Jaroslavem Vostatkem, CSc., členem současné Komise pro spravedlivé důchody a dalšími odborníky zveřejnit návrh 1. etapy důchodové reformy, pokrač-

čovat v návrzích a také hledat pro 1. etapu podporu nejen u parlamentních stran, řekl na úvod zakladatel strany Rudolf Baránek.

Návrh 1. etapy důchodové reformy

Zvýšit základní výměru důchodů z 10 % na 32 % ze státem pravidelně vyhlášené každý rok v září průměrné mzdy pro účely sociálního zabezpečení pro následující rok. Tímto opatřením se v plném rozsahu uskuteční základní fáze rozdělení dnešního I. penzijního pilíře na nultý pilíř (rovný důchod) a na první pilíř (moderní sociální důchodové pojištění).

Zruší se přitom zcela nespravedlivá redukční hranice a naplní se tak náleze Ústavního soudu ČR z roku 2010. Každý rok pojištění se bude nově započítávat 0,39 %. Žádný důchod v ČR se tímto opatřením nesníží a systém bude pro své adresáty srozumitelný! Rovný důchod se sazbou 32 % poskytne základní sociální ochranu před pádem do chudoby nejen u živnostníků! Tímto opatřením se také ušetří na dávkách státní sociální podpory a hmotné nouze!

Příklad

Rovný důchod se sazbou 32 % ze státem vyhlášené průměrné mzdy na rok 2020 by byl ve výši 11 150 Kč.

Náklady 1. etapy důchodové reformy – do 7 miliard Kč ročně.

Termín platnosti: od 1. 1. 2021 (rok 2020 potřebný pro legislativní proces)

S návrhem 1. etapy seznámil novináře Prof. Ing. Jaroslav Vostatek, CSČ.

Všem členům Strany soukromníků České republiky, našim sympatizantům a politickým spojencům

Vážené dámy a pánové, vzal jsem si na starost pokus o zvýšení žebračských důchodů živnostníků, proto pár slov k spuštěnému procesu. Jeden z největších odborníků, nejen na důchodový systém, pan profesor Jaroslav Vostatek byl už poradcem Sdružení podnikatelů v 90. letech a velmi často vedle mne seděl při těžkých jednáních se zástupci vlády a odborů. Takže věděl, do čeho s námi teď jde.

Na stranickém facebooku už tisková zpráva vyvolala značný zájem.

Těm, kteří naši snahu přijali, ale nevěří, že je možné 1. etapu prosadit, vzkazuji následující:

a) Náš návrh je politicky chytrý, protože pokud se podaří prosadit, zvednou se nejnižší důchody nad 11 000 Kč nejen živnostníkům, ale i ostatním důchodcům.

b) Je tedy šance, že tento návrh budou chtít podpořit jak odbory, tak levice.

c) Osobně jsem zvědav, jak zareaguje pravice. Někteří jejich slovušní ekonomové si rádi půjčují programové body naší strany a vydávají je pak za své. Náš návrh se jim bude ale těžko zpochybňovat.

d) K obavám některých lidí, kde se na to vezmou peníze, uvedu toto: 1. etapa bude stát do 7 miliard Kč ročně a ušetří se na dávkách pro chudé. Úsporu dávek ještě neumíme spočítat. Jenom prudké navýšení stavů úředníků stojí navíc 40 miliard Kč ročně. A Schillerová na to má!

e) Jsme přesvědčeni, že je šance stihnout legislativní proces v průběhu roku 2020, aby vše bylo platné od 1. 1. 2021. Další etapy vidíme reálně až podle toho, jak dopadnou parlamentní volby na podzim 2021 (pokud nebudou předčasné). Vše bude obsahovat náš volební program pro parlamentní volby. V příštím týdnu zahájíme sérii jednání a budeme Vás pravdivě informovat.

f) Prosím posílejte nám Vaše názory a náš záměr zašlete kamarádům. Je nutné to masově dostat do veřejnosti.

Zamyšlení k tématu

Velkou absurditou „českého kapitalismu“ 30 let po revoluci je i to, že mezi cca 1 000 000 lidí v České republice, kteří žijí anebo jim hrozí, že budou žít, pod hranicí úředně uznané chudoby je stále více bývalých živnostníků, dnes starobních důchodců.

Z kdysi uzákoněné výše povinných odvodů pro OSVČ jsou jim vypočítávány starobní důchody 6 000 – 8 000 Kč měsíčně a k tomu kecý na cestu, že si měli na důchod připlácet. Celoživotní úředníci-proletáři nikdy dobrovolně neuznají argument, že tito lidé, než zestárnou, se podíleli rozhodující měrou na zvelebení domů, ulic i celých měst tak, že dnes vypadá Česká republika zásadně jinak, než tomu bylo do 17. listopadu 1989. Navíc zaměstnávali spoluobčany a jejich firmy se podílely na zásadní změně nabídky zboží a služeb oproti „nabídce“ socialistické obchodní sítě. A každou vydělanou korunu investovali do nově se rodící firmy. Začínali totiž po 40 letech od nuly.

Pro ty naše spoluobčany, kteří nikdy nepodnikali, chodí do zaměstnání a je jedno, jestli do fabriky, do firmy nebo do úřadu, si dovolím představit ty, kteří si vybrali úděl soukromníka. OSVČ, živnostník nebo soukromník, je jedno, jak je titulován, je člověk, pro něhož je časově neomezená práce denním chlebem. Pracuje vesměs sám, mnohdy dává práci dalším lidem, kterým platí nejen mzdu, ale i tzv. parařískál neboli tři čtvrtiny jejich sociálního a zdravotního

pojištění. Nemá žádné daňové úlevy, žádné dotace, žádné finanční pobídky. Nemá placenou dovolenou, ručí celým svým majetkem, nemá právní ochranu vyplývající ze zákoníku práce a na proplácení pracovní neschopnosti má nárok až od 15. dne nemoci. A platí veškeré daně, které si stát vymyslel, daň z příjmu fyzických osob, DPH, silniční daň, daň z nemovitosti atd. atd. A pokud je u vesla levice, jak je tomu v České republice posledních 5 let, je soukromník zatěžován dalšími a dalšími nákladnými nesmysly jako jsou EET, kontrolní hlášení atd. Hlavně levicové vlády se bojí jako čert kříže stávek učitelů, hasičů, doktorů, důchodců, zaměstnanců a tím členů velkých odborových centrál. Proto vládní představitelé dnes a denně s představiteli různých skupin jednají a dávají si záležet na tom, aby bylo hodně slyšet, kolik tomu či onomu zase přidají, čímž si mj. zvýší šanci na další zvolení. Z mnoha set tisíc soukromníků tento strach zatím nemají. Považují nás za politicky nejvíce roztržštěnou skupinu, která se navíc bojí otevřeně vystoupit a riskovat tím cílené represálie ze strany finančních a dalších státem řízených úřadů. Což se dnes už děje.

Dovolte vzpomínku. Od roku 1989 do roku 1996 jsem byl předsedou Sdružení československých podnikatelů, od 1. 1. 1993 Sdružení podnikatelů České republiky. Jako místopředseda federální a od 1. 1. 1993 české Tripartity jsem byl u všeho důležitého. Soukromníci po 40leté přestávce začínali od nuly, tvořila se narychlo nová legislativa a u mnoha záležitostí bylo řečeno (a u mnoha také dodrženo), že po určitém čase se k zákonným normám s nabytými zkušenostmi vrátíme. Takto to bylo i s výpočtem důchodů pro tehdy začínající soukromníky. Často jsme se s představiteli Čalfovy federální, Pithartovy i Klausovy české vlády do krve hádali, ale nikdy nás nenapadlo, že přijde doba, kdy přímí následníci bolševického ksindlu, který nás na 40 let zlikvidoval, budou opět u vesla. V roce 1996 jsme pohlali volby a já jsem po 7 letech odešel ze všech funkcí. Způsob výpočtu starobních důchodů živnostníků se už nezměnil.

Ve Straně soukromníků České republiky jsme se rozhodli, že se o změnu teď pokusíme. Bude to těžké, ale tak to bylo vždy. Odvaha nám nechybí a dáváme dohromady pracovní skupinu, která připraví návrhy k politickému jednání. Stojíme nejen o Vaši podporu, ale i o fundované podněty.

Příště vám mimo jiné pošlu zajímavý „nález“ šikovných děvčat z Hroznové Lhoty a na dalších stranách politické a statistické informace

Za co – aneb 17. listopad 2019

■ Ing. Jiří Hojgr místopředseda Strany soukromníků České republiky | předseda strany v Královéhradeckém kraji

V souvislosti s blížícím se 30. výročí 17. listopadu mě nechtěně napadají slova písně Tomáše Kluse „Za co Pane Bože za co, nechals nás se napálit?“ A proč právě tato slova? Odpověď na otázku je možné nalézt v celé řadě faktů, odpovídi a postojů od čelních představitelů České republiky až po

jednotlivé občany. Začneme u prezidenta České republiky, který své postoje vyjadřuje dlouho a konzistentně. Lidé, kteří nejsou jeho slepí podporovatelé a nechápou jeho „světoborné“ názory a nápady, jsou napadáni a osočováni lžemi prezidenta a jeho mluvčího. Pro ilustraci je plně dostačující výběr

kamarádů pro udělení státních vyznamenání k 28. říjnu a selekce pozvaných hostů. A 17. listopad? Ten prezident neoslaví žádnou akcí jím pořádanou, ale „zapálí si svíčku a zavzpomíná“. Na co asi? (A svíčka bude z Ruska nebo z Číny?) Ten prezident, u něhož racionální diskuzi na téma výkonu funkce

prezidenta České republiky téměř znemožňuje aktuální zdravotní stav.

Dalším představitelem je premiér a vláda České republiky. Pro vládu a oslavu tohoto výročí je jednou ze stěžejních akcí otevření nové stálé expozice Národního muzea věnované českým a slovenským dějinám 20. století. Co dodat? Snad pouze celou

Budou v restauraci U obuvníka vzpomínat na práci pro StB?

situaci dokreslující fakt, že předseda vlády Babiš na den 17. listopadu odjede na Slovensko. Zřejmě proto, aby v restauraci U obuvníka mohl s dalšími spolupracovníky a pracovníky bývalé StB zavzpomínat na staré časy. Tak jako každý třetí Čech, který zažil sametovou revoluci, a v současné době si myslí, že za komunistů bylo lépe. Třemi slovy: "To je strašné!". Nejen strašné, ale vystihující marasmus a přizemní

myšlení a uvažování. A komunisté, nyní přejmenovaní na KSČM, kteří jsou oporou menšinové vlády ANO a ČSSD a pevnou součástí „hlasovací mašiny“ v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, získávající, za ústupky a posluhování menšinové vládě, rostoucí vliv na vládnutí a toleranci jejich názorů a výroků ze strany vládní koalice. Jak jinak si vysvětlit, že poslanec, místopředseda Mandátového a imunitního výboru, taktéž místopředseda KSČM Stanislav Grospič si může dovolit výrok: „Já bych poprvé řekl, že základní premisa z našeho pohledu je, že se se nejednalo o okupaci. Vstup vojsk tehdejší Varšavské smlouvy byl nešťastný...“, „a zhruba 150 mrtvých spoluobčanů to byly vesměs oběti dopravních nehod“. K tomu Vojtěch Filip předseda ÚV KSČM a místopředseda PSP ČR se stále drží stanoviska Výkonného výboru KSČM z roku 1998. Nejvíce ho trápí, že „neblahé události 1968“ poškodily myšlenku socialismu a přispěly ke ztrátě důvěry v komunistickou stranu, usilující prý o sociálně spravedlivější společnost. A se soudruh Grospičem si prý „promluví“. Soudruh Filip (tž spolupracovník StB

– Falmer] dále dodává, že se nejednalo o okupaci, protože jsme měli vlastní armádu. Armádu, jejíž řadu objektů zabrala okupační vojska SSSR a kterou řídili dosazení všemocní a o všem rozhodující poradci Sovětské armády.

Tomáš Klus ať mi promine parafrázi dalších slov jeho písničky na: „za třicet let v preli“.

Postřehy z Revoluční

■ Ing. Ladislav Linek 1. místopředseda Strany soukromníků České republiky | zastupitel MČ Praha 15 | OSVČ

Trestní stíhání premiéra Babiše bylo náhlým zvratem v myšlení státního zástupce Šarocha zastaveno. Nechci předjímat, ale myslím, že definitivně. Na osobní odvahu jednotlivce pro obnovení trestního stíhání se u nás sázet nedá. Přesto pořád existuje mnoho zajímavého dění na naší politické scéně, pro které by tato neměla otupět, rezignovat a spát spánkem spravedlivých. Takže tak...

Tak začneme třeba u ministerstva financí v čele se zlatíčkem pana prezidenta Alenou Schillerovou. Události, které se kolem její osoby dějí, by nejen v normální demokratické zemi, ale možná i nějaké africké nebo latinskoamerické diktatuře, stačili na její odvolání, možná i na pád vlády. U nás je to O. K. Čechům

to prostě nevedí, je to jenom „účelouka“. Nazývá názory či činy senátu a opozice senátní a opoziční špínou. Nevím, jestli takový výraz IV. cenové skupiny může vypustit dáma v parlamentu. O kultuře současné vládnoucí garnitury to však vypovídá mnohé. David Rusňák, zeť ministryně Schillerové a významný sponzor hnutí ANO, byl vyšetřován kvůli nezákonným únikům z policejních databází a jeho stíhání bylo podezřele zastaveno. Nyní se ukázalo, že je do této kauzy rozsáhle zapojena jeho firma DRFG. A vyšetřování se asi rozjede znova. Je to v bezprostřední rodině, tak to prostě na hlavu paní ministryně politicky dopadá.

Za nedávno provedené neoprávněné zaklekávačky daňovým Robespierrem Martinem Janečkem, nyní odloženým na místo ředitele FÚ pro Jihočeský kraj, není nikdo zodpovědný. Jedná se o miliony korun, které bude muset stát zaplatit neoprávněné zakleknutým firmám. A protože stát žádné peníze nemá, zaplatí to daňový poplatník. Tedy každý z nás.

Ředitel Finančního úřadu v Příbrami Karel Trefný si

Chlubení se vládou nárůstem důchodů o 900 Kč je lež. O 750 Kč narůstají valorizací.

dovolil vyměřit doplatek DPH firmě Primagra (z holdingu Agrofert).

Za odměnu by „povýšen“ na řadového úředníka a deportován k výkonu funkce do hlavního měs-

ta. Na druhou stranu, kdybych chtěl být zlý, tak věděl, komu slouží a musel s něčím takovým počítat.

MF zaplatilo za Pražský hrad pokutu ve výši 70 000,- Kč za to, že „Hrad“ neposkytl dotazovateli veřejnou informaci ohledně platů zdejších pracovníků. Událost se nechala záměrně promlčet a poplatníkem bude opět stát. Tedy my. Takže ten, kdo tuto zákonnou informaci neposkytl, již nemůže být postižen.

Samostatnou kapitolou pak je sestavování rozpočtu na rok 2020. Rozpočet je podle mne neinvestiční, se zvýšením neadresných sociálních dávek, je spotřební, se snahou koupit si část obyvatelstva, čemuž odpovídá i růst státních úředníků za posledních 5 let o 45 000 osob!

To s sebou nese růst quasi mandatorních výdajů o desítky miliard, které budou chybět jinde. Chlubení se vládou nárůstem důchodů o 900 Kč měsíčně, je lež. O 750 Kč narůstají důchody zákonnou valorizací, ve hře je tedy částka 150 Kč. Na tuto částku však mnozí důchodci vůbec nedosáhnou.

Za této vlády došlo k drtivému nárůstu životních nákladů, zejména u nájmu a cen potravin. Další zdražení nás čeká. U mnohých důchodců pak bilance příštího roku bude spíše minusová.

Navíc odolnost navrhovaného státního rozpočtu proti poklesu výkonu ekonomiky je mizivá.

Paní ministryně má oblíbené pořekadlo. Ten živnostník, který hospodář se ztrátou, ať okamžitě skončí. Beru paní ministryni za slovo. Ať vláda, která v době růstu sestaví takovýto rozpočet, jde okamžitě od válu.

A to je jen z posledních dnů. Ale my jsme silný národ. Nám to nevedí, nevedí a nevedí...

Svět jde do pr...e

■ **Jitka Linková** vedoucí Republikové kanceláře Strany soukromníků České republiky | živnostnice | Praha

Svět, jak jsme ho my, dříve narození znali, je pryč. Nemyslím tím, že by mi chyběla doba bolševická. Ale Amerika i západní Evropa ještě ctily a uznávaly „západní hodnoty“ života a my zpoza ostnatého drátu jsme měli ke komu vzhlížet. Před třiceti lety se nám podařilo ten drát přestříhat a po velmi dlouhé době se svobodně nadechnout. I přes různé maléry 90. let to byla doba opravdu ještě svobodná. Mohli jsme si říkat a myslet, co jsme chtěli a nikdo nás za to nešikanoval. Podnikání mělo zelenou. Začali jsme se více starat o životní prostředí a obnovovat to, co bolševická lůza nestačila za své vlády zcela zlikvidovat.

Dneska už tomu tak není. Amerika i západní Evropa jsou tak silně levicové, vstřícné a multikulti, že tím vlastně páchají sebevraždu. My, vytrénovaní životem za bolševického blahobytu, to velice citlivě vnímáme. A myslím, že už máme i strach. Proč? Protože jsme tohle už jednou prožili. Je to plíživé, zpočátku naprosto nenápadné zlo, které se tváří jako dobro pro

nás všechny. A nejhorší na tom je, že dnešní mladí tuhle citlivost nemají. Zaplať Pánbůh. Nebo bohužel? Některé zkušenosti jsou bohužel nepřenositelné a tak spousta lidí, a nejen mladých, si asi myslí, že svoboda cestování, vzdělávání, podnikání, názorů a hromada dalších svobod jsou samozřejmé, automatické. Nejsou! Případá mi, že když se lidé mají dobře a dlouho dobu je mír, leze jim to na mozek. Čímž samozřejmě neříkám, že má být válka a hladomor. Ale ve jménu toho všeobjímajícího dobra se dneska začínají podporovat nesmyslné projekty a nápady. Všichni určitě dobře víte, které to jsou (energetika, automobilový průmysl, zemědělství, šílené dotace ještě šílenějších věcí, dotace tzv. „malá domů“, šetření přírody způsoby, které ji ve finále poškozují ještě více než původní nešvar, 71 pohlaví atd.).

A nad tím vším trůní internet, který je stejně jako oheň dobrý sluha, ale špatný pán. Jako pomocník je neocenitelný, a dnes i nepostradatelný, ale jako nástroj pro ovládání mas je

pekelně nebezpečný. A tak je k tomuto manipulování s masami, dnes už ve světovém měřítku, hojně využíván. Je těžké se orientovat, co na něm je pravda a co ne. Ale kdo chce, dokáže si ověřit fakta z více zdrojů. Tak se zmenšuje dopad manipulací a šíření lží. Jenže lidí, kteří jsou tohle ochotni dělat, je pořád málo.

A do toho se zhoršuje situace v našem zatuhlém českém rybníčku. Vedení státu ovšem používá výše uvedené metody. Takže si zatím pěkně chrochtáme u plných korýtek, zatímco nám dávají ohlávku a ubírají kyslík. A protože je to korýtko ještě plnoučké, tak to nevidíme, neslyšíme. Zkrátka je nám to jedno. Až budeme uvázaní (tak jako za bolševika), bude pozdě. Zajímalo by mě, jestli jsou jen Češi, Moravané a Slezané tak nepoučitelní a dělají stále dokola stejné chyby. Já už to snad nějak doklepu, ale mám obavy o budoucnost svých dětí. A nejhorší je, že teď nevidím žádné světlo na konci tunelu!

Amen.

pohledem senátora

Krajští zastupitelé za Soukromníky zabránili privatizaci domovů pro seniory

■ **Ivo Valenta** senátor za Stranu soukromníků České republiky od roku 2014 | krajský zastupitel ve Zlínském kraji od r. 2016 | zastupitel města Zlína | podnikatel

Doslova šok pro tisíce seniorů připravilo na začátku letních prázdnin zlínské hejtmanství. Jeho vedení totiž schválilo záměr, podle kterého se měl Zlínský kraj zbavit všech 13 domovů pro seniory, které doposud provozuje. Respektive, radní Michaela Blahová dostala od hejtmana Jiřího Čunka za úkol, aby buď přesvědčila města a obce k jejich provozování, nebo našla neziskové organizace, které se postarají o provoz domovů pro více jak 1 300 seniorů.

Přestože celý záměr projednala Rada Zlínského kraje zcela v tichosti a bez vědomí krajských zastupitelů, do celé kauzy se vložil slovácký senátor a krajský zastupitel Ivo Valenta. Otevřeným dopisem vyzval hejtmana, aby okamžitě zastavil tento pokus o privatizaci domovů pro seniory. „Jsem nemile překvapen tím, že se současné lidovecké vedení Zlínského kraje

rozhodlo vzdát zodpovědnosti za kvalitní péči, poskytovanou jedné z nejvíce zranitelných skupin obyvatel Zlínského kraje, kterými jsou naši senioři. Nechápu, proč by Zlínský kraj neměl i nadále garantovat dostupnou a kvalitní péči více než tisícovce seniorů. Nechápu, proč se Rada Zlínského kraje pustila do další, zcela nepromyšlené a nepřipravené „revoluce“, v jejímž

rámcí hodlá rozbourat dosud zcela fungující systém. Konečně nechápu ani to, co motivuje vedení Zlínského kraje k tomu, aby vyvolalo velkou nejistotu u stovek seniorů, a takto si doslova zahrávalo s jejich zdravím,“ uvedl Valenta v otevřeném dopise hejtmanovi, který odeslal ihned poté, co byl na záměr kraje upozorněn samotnými seniory.

Své překvapení z úmyslů Zlínského kraje přitom neskrývali ani sami starostové města a obcí, na jejichž území se krajské domovy pro seniory nachází. „Domov pro seniory v Nezdenicích neslouží pouze obyvatelům naší obce, těch tam není ani pět. Naopak poskytuje zázemí pro seniory ze širokého okolí. Je proto logické, že by se o takové zařízení měl jednoznačně starat kraj, a ne tuto službu, provoz a zařízení delegovat na malou obec,“ uvedl Libuše Bídová, starostka

Nezdenic, malé obce na Uherskobrodsku, kde žije necelých osm set obyvatel. A nezůstala sama. Proti se postavili starostové Ferdinand Kubáník z Uherského Brodu, Petr Viceník z Bojkovic, František Hajduch z Dolního Němčí, Miroslav Vykydal z Nivnice a Marián Ležák z Luhačovic, kteří dokonce napsali hejtmánovi nesouhlasný dopis, ve kterém vůbec nešetřili kritikou vůči rozhodnutí krajské rady.

„O ničem jsme nevěděli my jako krajské zastupitelé, o ničem nevěděli ani starostové, kterých se tento záměr týkat podle „výmluv“ vedení kraje především. Proto se ptám, pro koho vlastně hejtmán a jeho lidé připravova-

li privatizaci domovů pro seniory a kdo podle jejich plánu měl převzít do své „správy“ stovky milionů korun, které jsou ročně určeny na financování právě těchto domovů,“ dodal senátor Valenta, který toto téma zvedl také na zářijovém zasedání krajského zastupitelstva. Racionálního vysvětlení se však on ani další krajské zastupitelé nedočkali.

„Hejtmán nedokázal vysvětlit, kdo která obec měla na začátku stát s požadavkem na převzetí domova pro seniory. A když došlo na lámání chleba, chtěl dokonce hodit zodpovědnost za nepřesný text usnesení krajské rady na úředníky. Tím však jen dokázal, že sám má máslo na

hlavě a že se jen snaží vybruslit ze situace, kdy jsme mu příliš brzy odhalili jako další neomyšlený experiment,“ uvedl Michal Dvouletý, krajský zastupitel a předseda Soukromníků ve Zlínském kraji.

Senátor Valenta proto na zářijovém krajském zastupitelstvu navrhl zrušení kritizovaného usnesení krajské rady. „Sice tento návrh o jediný hlas neprošel, ale alespoň jsme přinutili vedení kraje zastavit kroky, které by ohrožily péči o stovky seniorů v celém kraji,“ informoval Valenta s tím, že zároveň má k dispozici erudované právní stanovisko, ze kterého jasně vyplývá, že je krajská rada nepostupovala v souladu se zákonem. „Proto jsem se také obrátil na ministerstvo vnitra, aby postup vedení Zlínského kraje prošetřilo,“ dodal Ivo Valenta. Senátor Valenta zároveň nešetřil kritikou vůči vedení Zlínského kraje, které kromě toho oznámilo, že plánuje postupné uzavření Domova pro osoby se zdravotním postižením Vincentinum Velehrad.

„Jde o další šílený nápad, v rámci které má dojít z přesunu klientů Vincentina do kapacitně ještě většího zařízení a následné opuštění objektu, který přiléhá ke slavné velehradské bazilice, kde byly posledních přibližně sto let poskytovány právě tyto tolik potřebné sociální služby. Takový krok je podle mého soudu zcela chybný a neuvěřitelně nezodpovědný především k desítkám osob, které využívají zázemí tohoto domova, do něhož mimochodem v minulosti kraj investoval přibližně 100 milionů Kč,“ uvedl senátor Ivo Valenta.

V kritice nezůstal ani zdaleka osamocen. Za zachování Vincentina na Velehradě přišel přímo na krajské zastupitelstvo burcovat také tamní starosta Aleš Mergental. Vedení kraj však zatím neobměkčil.

„Nevzdám se a budu i nadále usilovat o zachování Vincentina na Velehradě,“ dodal senátor Valenta.

názory odjinud

Nová volba prezidenta může být brzo. Demokraté potřebují jasného kandidáta

■ Pavel Šafr šéfredaktor | deník FORUM 24

Každé ujištění, že Miloš Zeman je zdravý jako rybička, vzbuzuje jenom další nedůvěru. Jeho vystupování je čím dál tím šílenější a symbolizuje smutný stav celé naší společnosti. Atmosféru jakési agónie, rozvratu, vypjaté nenávisti, úpadku hodnot a opouštění cesty, kterou se národ vydal před třiceti lety. Nemusíme nutně spekulovat nad zdravotním stavem prezidenta republiky. Je nám více či

méně jasný. V každém případě je věcí elementární zodpovědnosti se připravit na to, že volba nového prezidenta nemusí být až za tři roky. Může být i velice brzo. Tuto úvahu posiluje skutečnost, že je to právě samotný Miloš Zeman, kdo téma hledání nové hlavy státu otevřel.

Při pohledu na naše demokratické politické síly však z takové představy člověku mrazí v zádech. Copak je tu jasný kandidát, za kterým by

všichni stáli? Není. A není tu proto, že demokratická scéna je fatálně roztržštěná. Veřejnost navíc ve značné míře uvěřila Babišově zákeřné propagandě, že politické strany jsou od podstaty špatné.

Tyto naše demokratické strany se přitom jen málo snaží této demagogii efektivně čelit. Nemají silné komunikační kanály, kterými by oslovovaly veřejnost, a jejich intenzita komunika-

ce není oproti marketingu Andreje Babiše ani desetinná. Tomu odpovídají i jejich preference. Nemají ani žádné odborníky, kteří by jim v komunikaci pomohli. Demokratická veřejnost se pak naivně spoléhá na nestranické občanské iniciativy a na akce spojené se 17. listopadem. Jenže tyto iniciativy rovněž neusilují o viditelné spojování demokratických sil a nemají pro nás žádné politické řešení naší hluboké krize. Nejde tu o to, abychom se spoléhali na nějakého zázračného kandidáta a nového mesiáše. Falešní mesiáši nám už uškodili dost. Stačí, když tu bude slušný a inteligentní člověk, který by vrátil prezidentský úřad zpět do mantinelů parlamentní demokracie.

Pro Čechy má funkce hlavy státu velmi směřovací smysl ohledně pojetí pravidel a celkového rámce společenského života. V podstatě touží mít krále. Miloš Zeman přitom jako špatný král společnost nasměroval k rozvratu, k destrukci liberální demokracie a k autoritářství. Proto nutně potřebujeme osobnost, která v pozici budoucího prezidenta tento hrozivý směr zastaví. A na té osobnosti je třeba se v široké koalici shodnout, vybavit ji prostředky a silným týmem. Podobně je třeba přistoupit i k budoucím parlamentním volbám. Ve shodě a tentokrát pro změnu s efektivním marketingem. Je téměř jisté, že ruská fronta a Andrej Babiš už hledají a možná už i mají řešení, jak vnutit české

veřejnosti kandidáta, který by zajistil kontinuitu se Zemanovým prezidentstvím. Dokonce se již objevují i náznaky, že by se sám Andrej Babiš po chvíli přemlouvání mohl nominovat na funkci hlavy státu. To by byla už naprostá parodie na polistopadovou svobodu.

Kdy se konečně demokratická politická scéna dokáže zorganizovat? Kdy konečně začne komunikovat tak, aby si ji česká veřejnost mohla všimnout? Současná letargie, neschopnost, roztržštěnost a kapitulantství jsou už nesnesitelné. Česko se 30 let po návratu svobody ubírá směrem k nové normalizaci a není tu politická síla, která by tento trend dokázala zastavit. Pojďme se konečně vzpamatovat.

Brutální jatka v režii Koněva: V říjnu a listopadu 1956 v Maďarsku prohrál Západ poslední bitvu o svobodu

■ Vladimír Mertlík novinář | Reflex

Dne 23. října 1956 bylo úterý. Pokojnou budapeštskou demonstraci změnili maďarští komunisti v masakr netušených rozměrů. Střelba odstřelovačů ze zálohy střežících do neozbrojeného davu vyvolala nenávist, která přerostla v občanskou válku, do níž vzápětí silou dobývání Berlína 1945 vstoupila Rudá armáda. Během krvavých bojů a zuřivého odporu se povstalcům 30. října podařilo sovětské divize vytlačit z města. Nakonec bylo povstání rozdrčeno silou pětatisícit tisíc plně vyzbrojených mužů, 1200 tanků a neznámého počtu bombardérů a stíhaček, které město bombardovaly až do 10. listopadu. Šlo o bezprecedentní útok na suverénní stát, proti kterému byla invaze do Československa v roce 1968 klukovským poštuchováním. Premiér Maďarska Imre Nagy, poradce Miklós Gimes a ministr obrany Pál Maléter byli 16. června 1958 oběšeni, jejich těla vhozena do hromadného hrobu, další členové vlády byli řadu let žalářováni. Desetitisíce bezejmenných povstalců zmizely také. Ještě v létě 1957, kdy bylo Zpětné zrcátko v Budapešti na prázdninách, vypadalo město jako Berlín po válce. Je třeba připomenout ta jatka pár dní po diskuzích o vhodnosti či nevhodnosti sochy maršála Koněva v Praze. Koněv byl totiž scénáristou a režisérem těch jatek.

Čeho se tehdy dopustili občané Maďarska, že si zasloužili takovou krvavou lázeň? Již léto roku 1953 zastihlo sovětskou zónu Německa na pokraji hladomoru, zatímco tři západní sektory se nadechovaly k jevu nazvanému později Hospodářský zázrak. Ani rok 1956 nezastihl komunistické satelity v dobré kondici, což Československo zaznamenalo v podobě vzbouření s jepičím životem v Plzni po měnové reformě v roce 1953. Větší historické tradice i hrstka spolu s bídou na trhu vyvolaly v roce 1956 povstání v Poznani, jehož dozvuky byly i jedním z důvodů poklidné budapeštské demonstrace

23. října, na níž asi 200 tisíc lidí vyjádřilo podporu změnám v Polsku. Za volání požadavků odchodu sovětských vojsk, svobodných voleb, zrušení cenzury, vytvoření nové vlády a za vykřikování hesel „Maďaři, pojďte s námi! – Rusové, táhněte domů!“ se demonstranti přesunuli před parlament. Mezitím na Hősök tere došlo ke svržení 25 m vysoké sochy Stalina. Druhým motivem byl takzvaný pochod hladu matek reagující na katastrofální nedostatek základních potravin.

Zákeřná střelba odstřelovačů, skrytých na střechách, do bezbranného davu vyvolala násilí v ulicích a na stranu povstalců se začaly přidávat i policejní a armádní jednotky. Na rozkaz sovětského ministra obrany vstoupila 24. října ve dvě hodiny ráno sovětská vojska do Budapešti. Tanky T-34 v bojových formacích projížděly městem a střílely do všeho, co se pohnulo. Maďaři se bránili vším možným a neúčinnější zbraní proti sovětským tankům se staly Molotovovy koktejly. Proti obří demonstraci volající po pádu bolševické vlády opět zahájí ze střežících příslušníci tajné policie palbu do bezbranného davu. Na místě zemřelo více než 200 lidí, včetně žen a dětí, zraněno bylo více než 300 lidí. Šlo o provokaci tajné policie, která byla příčinou dalšího krveprolití. Když z župních měst dorazily informace o podobném scénáři, začal hon na členy tajné policie, jejich následné lynčování a mučení. Každý příslušník tajné policie, který byl povstalcem chycen, byl zabit, většinou pověšením na lampu veřejného osvětlení.

Maďarsko bylo vyměněno za Egypt

Během 30. října se sovětské jednotky stahují z Budapešti, ale sovětské velení tajně připravuje velký útok. Maďarsko v reakci na to naléhá na zákrok OSN a 1. listopadu 1956 vyhláší neutralitu Maďarska i vystoupení z Varšavské smlouvy. Bez ohledu na to je za úsvitu 4. listo-

padu zahájena sovětská ofenzíva. Zuřivé boje pokračují v Budapešti i dalších městech asi týden. Proreformní vláda a povstalecké jednotky pod tlakem ustupují do města Pécs, poslední bašty odporu. Vůdce kolaborantů János Kádár přijíždí 7. listopadu v čele promoskevské vlády na sovětských tancích do Budapešti. Houževnaté boje Maďarů trvají až do 10. či 11. listopadu 1956.

Mezinárodní situace však byla na straně Sovětů, a to i díky Suezské krizi, při níž došlo k intervenci vojsk Spojeného království, Francie a Izraele do Egypta, podporovaného Sovětským svazem. Ten byl ochoten zůstat pasivní na Blízkém východě, pokud Západ nezasáhne do vývoje v Maďarsku. Taková dohoda byla uzavřena 30. října, Maďarsko bylo vyměněno za Egypt.

I přesto se Maďaři odmítali vzdát. Jako odvetu za zápalné láhve povstalců sovětské pancéřové jednotky rovnaly se zemí domy, z nichž docházelo k útokům. Rusové pustošili celé čtvrti, o kterých se domnívali, že se tam skrývají povstalci. Tímto způsobem byly zničeny stovky domů, především v dělnických čtvrtích. K dobytí Budapešti musela sovětská vojska nasadit i nejmodernější proudové stíhačky MIG-15. Nikoliv náhodou to věrně připomínalo srovnání Varšavy vojsky SS v odvetě za Varšavské povstání 1944. Celkový počet obětí povstání nelze přesně vyčíslit, ale jde přinejmenším o tisíce až desetitisíce a další stovky až tisíce byly následně mučeny a popraveny s příchodem normalizace. Dne 22. listopadu 1956 je také premiér Imre Nagy pomocí Isti vyláčen z jugoslávského velvyslanectví, zatčen sovětskými orgány a později popraven. S příchodem návratu komunistického režimu dojde k emigraci 200 až 300 tisíců Maďarů.

Lháře lze nahradit volbou, komouše a jejich tanky ne

Trvalo jedenatřicet let od popravy, než se 16. června 1989 v Budapešti na náměstí Hrdinů konal za účasti 300 tisíc lidí pohřeb Imre Nagyho a ostatních zavražděných vůdců. János Kádár zemřel 6. července 1989 – ve stejný den, kdy byl rehabilitován Imre Nagy, kterého Kádár nechal v roce 1958 popravit. Ve chvíli, kdy maďarský Nejvyšší soud oznamoval rehabilitaci Nagyho, vstoupil do místnosti neznámý muž a řekl: „Kádár je mrtvý!“ V roce 1968 se můj otec dostal ve Francii během služební cesty do debaty o tamní politice.

„Budeme volit komunisty, slibují dobré věci!“ říkali jeho francouzští partneři. „Proč, proboha? Nevidíte, jak jsme dopadli?“ ptal se otec. „Tak je příště už nezvolíme! Tak se na to musí!“ byli Františci s problémem hotovi na to šup. „Neměl jsem sílu jim říci, že v první řadě už nikdy volit nebudou. Krysa nikdy nepustí kořist, kterou už drží za krk, i kdyby měla sama chcípnout. Je to její přirozenost,“ dopověděl můj otec příběh. Dívejte se, kdo se s kým spřáhne. Lháře lze

nahradit volbou, komouše a jejich tanky ne. Poznali to Maďaři, o tři roky dříve Němci, my v Plzni a potom i Poláci a my zase v roce 1968, 1969... Poláci v roce 1981... a to je pořád řeč jen o Evropě. Na okraji Prahy stály tanky i v roce 1989...

Na volby lze nadávat a nechodit k nim. I v roce 1989 to byla volba. Volba svobody na volby nadávat a nechodit k nim. Je to ale nebezpečná a hloupá hra. S krysy ani s potkany si nezahrávejte – právě zahnání do kouta jsou nejnebezpečnější.

30 let od 17. listopadu 1989

V rámci seriálu rozhovorů s významnými osobnostmi k 30. výročí listopadových událostí vyzpovídal Jakub Vošáhlo z Parlamentních listů i Rudolfa Baránka. Odpovědi na položené otázky vám nabízíme i zde.

Je třicet let po Listopadu 1989. Milouš Jakeš nebo Lubomír Štrougal ještě dožívají, zatím nepotrestáni. Měli by být potrestáni? Jak? A když se zpětně podíváte na lustrační zákon a podobné očistné mechanismy, byli bývalí exponenti KSČ dostatečně vyloučeni z polistopadového života?

Na tuto otázku mám 30 let stejný názor. Komunističtí předáci měli být potrestáni vězením, zákazem podnikání a jejich strana měla být zakázána. Tato zásadní chyba má vliv i na dnešní politickou situaci. Komunisté, estébáci a další jejich „produkty“ po 30 letech ovládají politickou scénu a těší se na další skok. Bolševik je neměnný. Lže, mystifikuje a chce vše postupně ovládnout. Budou s ním ještě problémy. Musíme je vyhubit volbami.

Jak vzpomínáte na Listopad 1989?

Bylo mi 39 let a pracoval jsem v JZD Slušovice, v zahraničním obchodě. František Čuba nepožadoval členství v KSČ nebo v jiných organizacích. Z pozice své funkce jsem byl velmi často v Praze a zařizovat potřebné pro slušovický obchod. Při této příležitosti jsem se zúčastňoval všech akcí jako Palachův týden, výročí srpna 68 atd. Někdy v létě 1989 si mě pan předseda předvolal a řekl mi, že ví, kde se pohybují a měl by zájem o to, abych mu jednou týdně zavolal domů a řekl mu, jak vývoj v Praze vidím a jaký mám na to názor. Tak se dělo až do 17. listopadu, kdy jsem byl s kamarádem na Albertově a v podvečer na Národní třídě. Asi ve 22 hodin jsem mu volal, řekl jsem mu, co jsem prožil a také to, že jsem přesvědčen, že začal konec komunismu. Poděkoval a řekl, že se na to musí připravit. V následujícím týdnu po demonstracích na Václaváku a na Letné jsem mu zavolal, že je to jasné. On totiž zásadně nejezdil do Prahy, všichni museli do Slušovic. 16. prosince – 29 dní po 17. listopadu jsme na Žofíně založili Sdružení československých podnikatelů, já se stal jeho předsedou a začal jsem v Břeclavi podnikat. Zajel jsem si do Slušovic rozvázat pracovní poměr a poděkovat Františku Čubovi za azyl a šanci v těžkých dobách. Byl to velký muž.

Po roce 89 se mluvilo o zákazu KSČ, poté KSČM. Zdá se však, že komunistická strana nyní skomírá, byť svými hlasy podporuje vládu. Co k tomu říci? Asi před půlrokem jsem se sešel s JUDr. Sokolem,

dnešním advokátem a v roce 1990 ministrem vnitra ČR. On tenkrát jako ministr řekl, že navrhuje zakázat KSČ. Euforie ve veřejnosti trvala týden a návrh se vytratil. Po letech jsem se ho zeptal, co se tenkrát stalo? Byl předvolán na Hrad a tam mu bylo řečeno, že tato závažná otázka se nesmí úspěchat, postup musí být koordinovaný a doba na tento akt dozraje. Vždy jsem byl a budu zastáncem Václava Havla, ale zde udělal zásadní chybu. Je otázka proč. To už nám neřekne.

Ruská propaganda je neobyčejně silná. Mužici na nás mají stále chuť.

Jak dnes vzpomínáte na velkou vlnu soukromého podnikání na začátku devadesátých let?

Už před 17. listopadem 1989 předseda vlády Adamec pochopil, že hlavně v oblasti služeb musí povolit soukromníky. Federální vláda vydala pro ČR nařízení 1/1988 a pro SR 2/1988. To povolovalo rychlé ob-

čerstvení, vznikaly malé pekárny, sem tam hospody atd. Zaměstnanci v těchto firmách mohli být pouze rodinní příslušníci. Tu pravou vlnu zájmu přinesl až 17. listopad. 16. prosince 1989 vzniklo v Praze na Žofíně velmi silné Sdružení československých podnikatelů a už před Vánocemi 1989 jsme jednali s místopředsedou vlády Václavem Komárkem o tvorbě potřebné legislativy pro začátek. V jedné z vládních vil jednala komise z jeho úředníků a za nás pánové Vostárek, Žurek, Dvořák a Schlée. Tam se narodil mj. zákon č. 105/1990 Sb. platný od 1. 5. 1990. Federální vládou nám bylo řečeno, že bude platný od 1. 4. 1990. Více než 500 000 lidí dalo výpověď ze zaměstnání a Federální shromáždění, prý nedopatřením, zapomnělo zákon zařadit do březnového programu. Navštívili jsme Alexandra Dubčeka, ten se jménem parlamentu omluvil a při odchodu mi řekl: „Neškodilo by, kdybyste před parlamentem za pár dní udělali trochu randálu, ať se mi to lépe předřazuje před ostatní zákony.“ Tak se stalo. Dubček přišel mezi nás stávkující a zákon předřadil. Velmi nám v tom pomohl i Josef Bartončík, tehdejší předseda lidovců a místopředseda federálního parlamentu. Takže první nezaměstnaní, byť na jeden měsíc, byli

soukromníci. A také jsme byli prvními stávkujícími. Zákon č. 105 platil až do prvního živnostenského zákona. Tehdejší nadšení hory přenášelo.

Nedávno jste mluvil o tom, že řada drobných podnikatelů, kteří se do podnikání pustili v devadesátých letech a teď dospěli do důchodu, je velmi překvapena tím, jak nízký důchod jim byl vyměřen. Značná část společnosti reaguje slovy „tak si měli více platit“. Ale měli ti lidé vůbec šanci si to zjistit, když byli coby první generace OSVČ v podstatě „pokusnými králíky“?

Nám se podařilo přesvědčit pány Čalfu a Valeše o nutnosti zřídit tzv. Tripartitu. Vzor jsme přivezli z Holandska. Jediný rozdíl byl v tom, že jejich Královskou radu nahradila naše vláda. Takže vláda, odbory, zaměstnavatelé. Václav Valeš to velmi rychle pochopil a v krátké době vznikly tripartity tři – federální, česká a slovenská. Václav Valeš se stal předsedou té federální, odborář Petrus a já její místopředsedou. Klíčové bylo to, že Valeš zařazoval do jednání tripartity vše důležité před jednáním vlády. V tripartitě jsme „vyhádali kompromis“ a ten on předložil na jednání vlády. To dnes už nefunguje. Vláda si dělá, co chce. Tím, že jsem byl místopředsedou, tak si mnohé věci pamatuji. Tvorba legislativy v té době byla velmi hektická. Po 40 letech komunismu bylo třeba vše předělat. Vláda předložila mj. návrh pro výši odvodů pro OSVČ s tím, že za určitou dobu se k tomu vrátíme. V tom momentě, po 40leté přestávce, to byl logický návrh. Já jsem končil v roce 1996 v létě, a jak jsem zjistil, už se k tomu nikdo více jak 20 let nevrátil. Vše začalo „praskat“ až začali ti starší odcházet do důchodu. První generace živnostníků byla pokusnými králíky. A proto se teď snažíme, aby žebrácké důchody pokusných králíků byly vylepšeny. První návrh Strany soukromníků České republiky má široký ohlas a věřím, že se podaří protlačit. Celkově je v důchodech velký bordel a bezmocnost eráru.

Asi i problémy, které jste řešili jako podnikatelský svaz, byly nové a do té doby neřešené. Do jaké míry jste měli nějaký návod, jak postupovat a do jaké míry jste šli metodou pokus- omyl?

Po 40 letech bolševika, který vše znárodnil, bylo vše nové. Ve sdružení jsme si položili zásadní otázku. Co chceme? Odpověď byla, čistý kapitalismus!! A to teď, nebo nikdy. Žádné navracení se k roku 1968. Když jsme si dali cíl, tak jsme si položili další otázku. Co budoucí soukromník potřebuje? Odpovědi byly jasné. Udržet politické klima, co nejrychleji prosadit potřebnou legislativu, prosadit etapovou, ale rychlou privatizaci ve velkém rozsahu, prosadit restituce po 25. únor 1948, prosadit zákon o navracení půdy, lustrační zákon atd. atd. Věděli jsme, že pokud budeme váhat, staré kádry se časem oklepou a budou vše brzdit. Sdružení bylo v té době hodně silné (až 200 000 členů), podařilo se nám prosadit mnohé naše odborníky do různých parlamentních a vládních výborů. A ti tam hájili naše zájmy. Dokázali jsme se prosadit i v televizi, rozhlasu a dalších sdělovacích prostředcích. Tedy pokus-omyl ne. Velikost nutného kompromisu, to ano.

Mluvíli jsme o nadšení do podnikání u tehdejších podnikatelů. Byla stejně nadšená i podpora podnikání od politické reprezentace?

To určitě ne. Ale v prvních letech měli podpory soukromníků všichni plnou hubu. Poměrně rychle se

nám ale podařilo situaci zmapovat a s některými jsme ani nejednali. Ale spojenců bylo v různých stranách poměrně hodně. A měli jsme dobrou nátlakovou diplomacii.

Náleží podle vás titul „otec transformace“ oprávněně Václavu Klausovi?

Václav Klaus byl rozhodně nejvýraznější osobou té doby. V kladném i záporném.

Kdo jsou další lidé, kteří se zasloužili o polistopadovou transformaci?

Tomáš Ježek, Jan Stráský, Ivan Kočárník, Petr Pithart a do 31. 12. 1992 slovenský ministr Ivan Mikloš. To je z našeho pohledu.

Vášim sociálním partnerem v Tripartitě byly odbory. V době, kdy jste působil v tripartitě vy, stál v jejich čele nejprve Vladimír Petrus, o kterém si říkalo, že je velmi neodbojný a spíše nakloněný pravici, a po něm výrazně radikálnější Richard Falbr. Jak na tehdejší odbory a vyjednávání s nimi vzpomínáte?

Ve Vaší otázce je to poměrně přesně popsáno. Oba pánové měli na sobě cejch pokračovatelů ROH a hledali pro nové odbory cestu. To nám vyhovovalo. Naše střety byly občas ostré, ale ve většině případů jsme kompromis našli. V našem zájmu bylo udržet sociální smír a co nejrychleji prosazovat změny. A to se v prvních letech po 17. listopadu dařilo.

Jak moc poškodila českou transformaci a pověst podnikatelů agresivní opoziční rétorika Miloše Zemana v devadesátých letech, kdy mluvil o tunelu století a hrozil podnikatelům, že je pošle do tep-láků?

Václav Klaus a Vladimír Mečiar se „nevešili“ do jedné republiky. A i to byl důvod pro rozdělení federace. Když se Miloš Zeman mocensky prodral nahoru, napravo už bylo obsazeno a tak na to šel přes ČSSD. Velkým rizikem u Zemana je jeho sebestřednost a nevyzpytatelnost. Nikdy ale nepřišel s něčím kladně převratným. Jeho neurvalá rétorika poškozuje nejen podnikatele dodnes.

Jak se změnil pohled veřejnosti na podnikatele od devadesátých let dodnes?

Tak, jak je dnes ostře rozdělena společnost, tak je ostře rozdělen pohled na podnikatele. V devadesátých letech byl pohled mnohem kladnější.

V posledním desetiletí ovládl českou politiku Andrej Babiš, který do ní vstoupil slovy o „Palermu“ a příběhy s „podnikateli v Bentley, co neplatí žádné daně“. Proč má podle vás jeho agresivní protipodnikatelská rétorika takový úspěch?

Případ Babiš jasně ukazuje, jaká je dlouhodobě naše společnost. Po revoluci mnozí komunisté tutlali to, že u nich byli. Po zveřejnění seznamů agentů STB bylo těmito lidmi opovrhováno. Dnes jsou ve vládě. 17. listopadu 1989 jsme vzali mnohým řadovým komunistům důležitost a pohodlný život. Babiš jim dal zpátky naději i v tom, že jejich minulost ničemu nebrání. Od roku 1945 do roku 1989 prošlo členstvím v KSČ 7 milionů lidí v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. Procentuálně k počtu obyvatel byla před námi pouze KLDR. I v SSSR bylo procento nižší. Zvolil agresivní rétoriku proto, aby dostával jejich hlasy. Jeho výsledky kolem 30 % jasně ukazují, v jaké zemi žijeme. Vše je umocněno tradiční, nekonečnou a ne-

léčitelnou závistí. Doba se stává opět nebezpečnou. Najít protilek bude těžké, najít vrchního lékaře ještě těžší.

Má toto Babiš právo říkat, nebo se kauzami typu Čapí hnízdo, spory kolem dotací EU, sporné akvizice Agrofertu apod. sám natolik zdiskreditován, že by měl raději mlčet?

Nemá. Ale jakou hodnotu má dnes v České republice právo? Řídí se tím, že útok je nejlepší obrana. Nic jiného mu ani nezbyvá.

Jaké jsou v současnosti v České republice podmínky pro podnikání?

Pro malé a střední se podmínky rychle zhoršují. Jasnou ukázkou je venkov. Zde mizí jedna živnost za druhou. Situaci můžeme změnit pouze úspěchem ve volbách. Mezi soukromníky a jejich rodinami je přes 2 miliony hlasů. Jiný lék není. A Strana soukromníků České republiky má pro ně program šitý na míru.

Nedávno jste na tiskové konferenci Strany soukromníků řekl, že i podle ministerských úředníků, se kterými hovoříte, je současná garnitura premiéra Babiše za nejslabší za celou polistopadovou éru. Tak si pojďme stručně projít jednotlivé polistopadové vlády, ekonomické ministry, a jak na ně vzpomínáte.

Mnozí tzv. střední úředníci vždy při výměně vedení ministerstva čekají, co z nových pánů vyleze. Do 14 dnů dokážou posoudit kvalitu příchozích. Dnešní situaci na mnoha ministerstvech popisují slovy nekompetentnost, chaos, bordel, arogance a neustálé změny názorů. Když pozorujete předsedu vlády, který dokáže změnit názor i dvakrát denně, tak pochopíte, kde je začátek problému. Dovedu si představit, že přijde doba a Babiš a jeho smečka prohraje volby. Kladu si ale otázku, kdo ten bordel bude schopný dát do pořádku.

V novinách čteme, jak statisíce lidí skončily v exekuci, dle průzkumů podstatná část občanů nic neuspóří. Naučili jsme se za 30 zvládat svobodu nakládat s penězi? Poznáváme nás v tom stále zkušenost se socialismem?

Návyky ze socialismu, hlavně u starších lidí, určitě ještě nějaké jsou. Finanční situace je u velkého procenta vážná. Jeden milion lidí žije pod hranicí státem určené hranice chudoby. To je ten problém.

I tento rok informovala BIS o rozvědném nebezpečí ze strany Ruska. Je Rusko 30 let po sametové revoluci stále naším nepřítelem?

SSSR nebo Rusko, je jedno, jak se to jmenuje, bylo, je a bude vždy naším nepřítelem. Zařadili si nás do své sféry vlivu, mají zde velké množství agentů a sympatizantů i z řad našeho obyvatelstva. V dnešní době je to nebezpečí ještě umocněno osobou prezidenta a dalších politiků. Ruská propaganda je na našem území neobyčejně silná. Mužici na nás mají stále velkou chuť.

38 procent Čechů starších 40 let dle průzkumu tvrdí, že za socialismem bylo lépe. Čím to je? Může to být tím, že zde stále působí komunistická propaganda, jak také k tématu padlo?

V předchozích odpovědích je moje odpověď i na tuto otázku. Čeká nás velmi složitá a nebezpečná budoucnost.